

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ MPC PLUS, spol. s r.o.**, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Mlynská č. 22, IČO: 31 706 304, **2/ MPC CESSI, a.s.**, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Mlynská č. 22, IČO: 31 651 445, proti žalovanému **Ing. M. V.**, bývajúcemu v Š., zastúpenému Advokátskou kanceláriou Vaľo & Partners, so sídlom v Prešove, Konštantínova č. 3, IČO: 36 868 434, **o obnovu konania**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 4 C 18/2008, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 12. septembra 2012, sp. zn. 2 Co 43/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom 1/ a 2/ **nepriznáva** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 10. novembra 2011, č. k. 4 C 200/2010-78 návrh žalovaného na obnovu konania zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rekapituloval skutkové a právne závery vyplývajúce z odôvodnení rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 4 C 18/2008-100 z 5. marca 2009 a potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 165/2009 z 10. novembra 2009, o vypratání žalovaného z bytu, ktoré sa stali právoplatné. V návrhu na obnovu konania žalovaný uviedol, že listinný dôkaz (zmluva o nájme bytu z 2. augusta 1999 uzavretá na dobu neurčitú medzi Mlynsko-pekárenským a cestovinárskeým kombinátom, a.s. ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom) nemohol použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny, a že ho nemohol ani vykonať, i keď môže preňho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci v tom, že preukazuje nájomný vzťah žalovaného k bytu (i jeho predkupné právo podľa zákona č. 182/1993 Z. z.) a nie podnájomný vzťah, ako to nesprávne skonštatovali sudy, čo malo vplyv na konečné rozhodnutie vo veci

samej. Súd uvedený dôkaz nepovažoval za taký, ktorý žalovaný bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Sám žalobca tvrdil, že na existenciu listinného dôkazu zabudol a našiel ho až pri triedení a vyradovaní svojich písomností. Faktom zostáva, že žalovaný zmluvu podpísal nielen ako nájomca ale aj ako zástupca prenajímateľa na základe plnej moci z 2. augusta 1999, o jej existencii vedel a mal ju k dispozícii. Z uvedeného súd uzavrel, že podmienka o nemožnosti žalovaného použiť listinu bez vlastného zavinenia v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p., naplnená nebola. Podľa názoru súdu nájomná zmluva nie je dôkazom, ktorý by mohol privodiť pre žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p.) zdôvodňujúc to rozsahom plnej moci z 2. augusta 1999 udelenej žalovanému spoločnosťou Mlynsko-pekárenským kombinátom, a.s. Poukázal na nelogický postup žalovaného, ktorý 2. augusta 1999 podpísal nájomnú zmluvu, a to za obe zmluvné strany a 3. augusta 1999 podpísal podnájomnú zmluvu ako podnájomca. Za klamlivé (tendenčné) súd označil tvrdenia žalovaného o navrhovaní dôkazov v súvislosti s prevodom vlastníctva bytov s odkazom na obsah súdneho spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4 C 18/2008 (viď č. 1. 24, č. 1. 29-31, č. 1. 97-99 a č. 1. 104 spisu). O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach uznesením z 12. septembra 2012, sp. zn. 2 Co 43/2012 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa (s jeho skutkovými a právnymi závermi, ktoré považoval za správne, výstižné a presvedčivé). Odvolacie námietky žalovaného považuje za v celom rozsahu za nedôvodné a má za to, že s nimi v celom rozsahu a dostatočne vysporiadal v dôvodoch napadnutého uznesenia už súd prvého stupňa, keď náležitým spôsobom zdôvodnil, prečo obnovu konania nepripustil. K námietke o odňatí možnosti konať pred súdom v dôsledku nevypočutia žalobcu 2/ pred súdom, odvolací súd poznamenal, že žalobca 2/ sa k návrhu žalovaného na obnovu konania podrobne vyjadril podaním z 24. januára 2011, v ktorom rozviedol prečo žiada návrh na obnovu konania zamietnuť. Za situácie, kedy bol žalobca 2/ riadne predvolaný na súdne pojednávanie a tohto sa nezúčastnil, nemožno mať za to, že vo veci nebolo rozhodnuté správne. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že

ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O.s.p.) - v pôvodnom konaní (sp. zn. 4 C 18/2008) žalobcovia 1/ a 2/ nemali hmotnoprávnu aktívnu legitímáciu, nesvedčil im nárok na vypratanie bytu; účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) - v pôvodnom konaní (sp. zn. 4 C 18/2008) ale i v konaní pred Krajským súdom v Košiciach vedenom pod sp. zn. 2 Co 43/2012), v ktorých došlo k vydaniu zmätočných a nepreskúmateľných rozhodnutí. V tejto súvislosti dovolateľ súdom vyčíta, že pri rozhodovaní nevzali v úvahu najmä § 16 a § 29 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. a tak vec nesprávne posúdili. V ďalšom dovolateľ polemizuje s názormi súdov, poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 MCdo 7/2009 a ponúka i vlastné právne úvahy na vec. Z týchto dôvodov navrhuje, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaní 1/ a 2/ nevyužili právo vyjadriť sa k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný ako účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), spĺňajúci podmienku povinného zastúpenia v dovolacom konaní (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p.

je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol žalovaný dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Dovolanie žalovaného preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

K systému dovolacích dôvodov sa žiada dovolateľovi vysvetliť, že existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. V prípade tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a tiež nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) možno rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť dovolaciemu prieskumu, len ak nejde o prípady, kedy zákon prípustnosť dovolania výslovne vylučuje (v prípadoch uvedených v § 239 ods. 3 O.s.p.), a súčasne ak je dovolanie procesne prípustné (v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.), čo však nie je tento prípad (viď predchádzajúci odsek). Z uvedeného (i pre toto dovolacie konanie) plynie, že v prípade procesne neprípustného dovolania odvolací súd nemá oprávnenie preskúmať dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody založené v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Dovolateľom prípadne uplatnený dovolací dôvod ohľadne správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) odvolací súd nemôže podrobiť dovolaciemu prieskumu, za tohto stavu nie je umožnené zaoberať sa tým, či súd na vec aplikoval (ne)správne normy a či ich aj (ne)správne vykladal. Osobitne je potrebné pre dovolateľa zdôrazniť, že predmetom tohto dovolacieho konania je právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v konaní o povolenie obnovy konania, nie však právoplatné rozhodnutia vydané súdmi v konaní, ktorého obnova sa navrhuje povoliť. Dovolacie dôvody preto majú smerovať k vadám, ktoré sa vytykajú a prípadne vznikli v konaní o povolení obnovy konania, úspešne nemožno preto uplatňovať

také dovolacie dôvody, ktoré sa týkajú väd vzniknutých v konaní, ktorého obnova sa má povoliť. Ide o tzv. vecný rámec dovolacieho konania, tento vymedzuje dovolací prieskum len na konanie a rozhodovanie v danej veci, nemožno ho vzťahovať na iné súdne konania a v nich vydané rozhodnutia.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (i uzneseniu) vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rovnako tak nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/, c/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľa je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p., ktorej existenciu vidí nedostatku vecnej hmotnoprávnej legitímácie žalobcov a vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v absencii dostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (jeho zmätočnosti a nepreskúmateľnosti), a tiež vecnej nesprávnosti.

1. K dovolateľom namietanej vade podľa § 237 písm. b/ O.s.p. dovolací súd poukazuje na doterajšiu ustálenú súdnu prax (napr. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 26/2010 zo 4. mája 2010) ktorá vychádza z toho, že otázka pasívnej legitímácie účastníka konania (či už žalobcu alebo žalovaného) nemá žiaden vplyv na prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. Ak súd nesprávne posúdi túto otázku, nejde o vadu konania, ktorá by spôsobovala tzv. zmätočnosť konania. Nedostatok hmotnoprávnej legitímácie (vecnej aktívnej alebo pasívnej) môže mať iba vecný dopad na výsledok sporu v podobe vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým sa žaloba zamieta (obdobne porovnaj napr. R 34/1993). Argumentácia dovolateľa je preto v tejto časti nesprávna. Od aktívnej alebo pasívnej legitímácie účastníka konania treba odlišovať spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 19 O.s.p.) a procesnú spôsobilosť, t. j. spôsobilosť samostatne konať ako účastník konania (§ 20 O.s.p.). Dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p. dopadá na prípady, kedy v konaní vystupoval ako účastník konania, ten kto nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. Súd je povinný vždy skúmať, či ten, kto vystupuje v konaní ako účastník konania, má spôsobilosť byť účastníkom konania. Na nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu a kedykoľvek v každom štádiu konania. Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Spôsobilosti byť účastníkom teda zodpovedá spôsobilosť mať práva a povinnosti v zmysle § 7 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 8 OZ (t. j. právna subjektivita a spôsobilosť na právne úkony). Okamihom narodenia má každá fyzická osoba spôsobilosť na práva a povinnosti (právnu subjektivitu), smrťou právna subjektivita fyzickej osoby zaniká. Spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a povinnosti vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Žalovanému ako dospeléj a žijúcej fyzickej osobe zákon priznáva právnu subjektivitu, jej pozbavenie alebo obmedzenie nebolo preukázané žiadnym súdnym rozhodnutím, preto je potrebné vychádzať zo stavu, že tento má aj spôsobilosť byť účastníkmi občianskeho súdneho konania (§ 19 O.s.p.). Spôsobilosť byť účastníkom konania majú aj právnické osoby (§ 18 ods. 1 OZ). Právnickými osobami sú združenia fyzických alebo právnických osôb, účelové združenia

majetku, jednotky územnej samosprávy a iné subjekty, o ktorých to ustanovuje zákon. Na zriadenie právnickej osoby je potrebná písomná zmluva alebo zakladacia listina, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak (§ 19 ods. 1 OZ). Právnické osoby vznikajú spravidla dňom, ku ktorému sú zapísané do obchodného alebo iného zákonom určeného registra (§ 19 ods. 2 OZ). Do obchodného registra sa zapisujú obchodné spoločnosti, družstvá a iné právnické osoby, o ktorých to ustanovuje zákon, ďalej zahraničné osoby. Žalobca 1/ ako obchodná spoločnosť bol zapísaný do obchodného registra 11. apríla 1995 a je v ňom vedený aj v súčasnosti (viď výpis z obchodného registra Okresného súdu Košice I, vložka č. 6068/V, oddiel: Sro). Žalobca 2/ ako obchodná spoločnosť bol zapísaný do obchodného registra 1. mája 1992 a je v ňom vedený aj v súčasnosti (viď výpis z obchodného registra Okresného súdu Košice I, vložka č. 247/V, oddiel: Sa). To znamená, že žalobcovia 1/ a 2/ v tomto konaní majú (mali) spôsobilosť byť účastníkmi tohto súdneho konania.

2. Dovolateľ namietal, že postupom súdu prvého stupňa, tak aj odvolacieho súdu, mu bola odňatá možnosť pred ním konať. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania .

Pokiaľ žalovaný namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným uznesením súdu prvého stupňa, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia

(§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Dovolací súd dospel k záveru, že potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným uznesením súdu prvého stupňa spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (1/ čoho sa navrhovateľ domáha a z akých dôvodov, 2/ aké je stanovisko protistrany k návrhu, 3/ aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, 4/ aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), 5/ aké právne normy na vec aplikoval, 8/ ako tieto normy vyložil, 9/ ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, 10/ aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k návrhu na povolenie obnovy konania), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa napĺňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti i presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

V konkrétnostiach dovolací súd poukazuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s prvostupňovým obsahuje vysvetlenie dôvodov pre ktoré bol návrh na obnovu konania zamietnutý. Tieto mali spočívať v záveroch súdov o nesplnení podmienok pre povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p., t. j. že navrhnutý dôkaz nemohol žalovaný bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, a že ide o taký dôkaz, ktorý by mohol privodiť pre žalovaného priaznivejšie rozhodnutie v pôvodnom konaní. Súdov konštatovali, že z obsahu pôvodného spisu (vedeného na Okresnom súde Spišská Ves pod sp. zn. 4 C 18/2008) neboli zistené okolnosti pre ktoré by sa nemohli vykonať dôkazy, ktoré by mohli privodiť pre žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Rozhodnutia súdov vysvetľujú predpoklady, ktoré neboli naplnené a označujú zákonné ustanovenia, ktoré ich vyžadovali (pozn.: dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Podľa názoru dovolacieho súdu uvedené odôvodnenia súdov v súhrne možno považovať za preskúmateľné. Skutočnosť, že žalovaný má odlišný názor, bez ďalšieho nezakladá zmätočnosť rozhodnutí.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový a právny stav zistený súdom prvého stupňa, primeraným spôsobom opísal obsah odvolania a citoval právne predpisy, na základe ktorých vec prerokoval a z ktorých vyvodil svoje závery. V celom rozsahu sa stotožnil so závermi prijatými súdom prvého stupňa, na ktoré odkázal, čo mu dovoľuje § 219 ods. 2 O.s.p. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súdy rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené (či zjavne neudržateľné alebo arbitrárne), a tak nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok (v spojení s potvrdeným uznesením) spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho právnymi názormi. Je v právomoci súdu vykladať a aplikovať zákony (obdobne napr. I. ÚS 50/2004, IV. ÚS 252/2004). Pokiaľ obsah dovolacích námietok smeroval k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom uznesení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii

práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby dovolacie námietky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnym posúdení veci (o povolení – nepovolení obnovy konania) boli prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolaťom vytýkané okolnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovaný nebol v dovolacom konaní úspešný, preto právo na náhradu trov konania vzniklo žalobcom, keďže neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalobcovia 1/ a 2/ nepodali návrh

na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto im ich náhradu dovolací súd nepriznal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3: 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. februára 2014

JUDr. Ladislav Górasz, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková